

0

La casa de l'avi

S'havien alçat molt matí, a pesar de ser dissabte. El camí des de València era llarg i Albert havia aprofitat per dormir un poquet més en el cotxe.

Quan per fi va obrir els ulls, sa mare, que anava al seient del copilot, el mirà amb un somriure i li digué que ja arribaven. Albert mirà per la finestra de l'esquerra amb els ulls encara en procés d'activació i descobrí unes quantes casetes, camps interminables i hortes que s'estenien quilòmetres i quilòmetres en la llunyania. Després va

moure el cap arrimant-se a la finestra de la dreta i els seus ulls van topar amb una extensa paret de pedra i terra que es perdia cap avant i en totes les direccions de tan alta i llarga com era. Era la serra del Benicadell. Estaven aplegant a Beniatjar. El poble del iaio i on també havia nascut la mare.

A mesura que avançaven, el cotxe s'acostava o s'allunyava de la serra, segons ho decidia la carretereta per on anaven, que era plena de revoltes com si fóra un nus mal lligat. Albert hagué d'amorrar-se un poc més a la finestra i mirar cap amunt per divisar el que podria ser el cim.

A Albert no li agradava anar al poble, ja que Vicent, el seu avi, no tenia Internet; no tenia ordinador, ni consola, i els pares no el deixaven endur-se-la perquè deien que eren dies per gaudir de la natura. Un rotllo, vaja.

Estava fent-se un xic de ciutat, com deia el seu avi. Què hi podia fer ell, si preferia els jocs d'ordinador a passejar per la muntanya? Era cansat, avorrit i sempre acabava punxant-se amb alguna planta si se n'eixia del camí.

Feia temps que no anaven a fer la visita a l'avi. A la ciutat sempre hi havia coses a fer, però el camp era un rotllo. Feia temps, els seus pares li

havien dit a l'avi que se n'anara a València a viure amb ells, que no era bo que estiguera a soles al poble. L'avi, en canvi, sempre responia que d'això res. Que ell no tenia res a fer a la ciutat i que havia d'estar prop de la serra per protegir no sé què.

Les visites al poble solien ser cosa d'algun dissabte de tant en tant. Només en alguna ocasió recordava haver estat tot un cap de setmana.

Les activitats del dia quasi sempre es limitaven a dinar en casa, l'avi, els seus pares, ell i de vegades amb alguns amics o familiars. Si era estiu, no faltava la piscina municipal i un gelat. I sempre, fera el temps que fera, havien de fer una passejada pels carrers del poble o senda amunt pels camins del Benicadell. Però no massa lluny i sense cansar-se massa, ja que els seus pares, a pesar que sempre que anaven al poble vestien amb xandall i sabatilles, perquè deien que era la millor roba per al camp, procuraven no tacar-se molt i tornar a casa tan nets com hi havien anat. I és clar, amb els anys, Albert també s'havia acostumat a no embrutar-se de terra els pantalons, no fóra que la mare posara el crit al cel.

No eren poques les vegades que l'avi acabava dient a la filla que no podia creure que ella

haguera nascut en un poble. «Quanta finor, mare de Déu!», repetia sovint.

La veritat és que l'avi era divertit. Feia bromes a tota hora i sabia de moltes coses, excepte de televisió i ordinadors. A més, sempre tenia contes per contar-li. Solien ser nous, però si alguna vegada Albert ja el sabia, no era perquè ja li l'haguera contat, sinó perquè li'l devia haver contat a sa mare quan era menuda i després ella li l'havia contat a ell. Però tant li feia. Li agradava escoltar l'avi.

Però això sí, quan es feia de nit, cotxe i cap a casa. Trobava a faltar el seu avi, però un o dos dies sense connectar-se a Internet era massa temps.

En aquesta ocasió la visita era diferent. Amb l'escola acabada i tot l'estiu per davant, els pares havien decidit que Albert es quedara dues setmanes al poble amb l'avi. Pensaven que massa ordinador i telèfon no era gens bo per a un xiquet de nou anys, que l'aire del camp li aniria bé. Sense comptar que, d'eixa manera, se'n podrien anar els dos sols a fer un viatget. Que ja en feia temps de l'últim.

Amb aquest panorama, imagineu quines previsions tenia Albert d'avorrir-se durant uns

quants dies. Perquè a part de la piscina, els gelats i la companyia de l'avi, poc més li podia oferir el poble a la falda d'una muntanya plena de terra que embrutava i amb plantes que punxaven.

1

El guardià dels cinc secrets de la muntanya

El dissabte es va acabar i els pares se n'havien d'anar. Besades per ací, abraçades per allà. El pare carregava bosses en el cotxe. La mare, com qualsevol mare que no acostuma a deixar el seu fillet massa temps fora de la vista, no parava de fer abraçades a Albert i de donar consells i orientacions a l'avi, que l'escoltava fart d'ella dient-li que sí a tot, que no es preocupara i que se n'anaren ja.

Una última besada a son pare, dues més a sa mare, i després d'un «porta't bé», un «menja-t'ho tot» i dues abraçades més, Albert veié el cotxe dels

seus pares allunyar-se per la carretereta fins que es va perdre en la primera revolta.

Avi i nét es miraren un instant, rebufaren en un sentiment d'alliberament i soltaren una forta riallada. Després tornaren a entrar en casa parlant d'açò, d'allò i de les coses que podien fer durant els dies que Albert havia d'estar allí.

Mentre l'avi començava a fer el sopar, Albert va acabar de desfer l'equipatge i de deixar bé les seues coses en l'habitació. Sa mare li havia col·locat tanta roba a les maletes, que més que passar quinze dies en casa de l'avi, pareixia que anava a independitzar-se.

Quan acabà, mirà a un costat i després a l'altre. Cap ordinador, cap televisió i el telèfon mòbil en sa casa a València per prohibició dels pares. Féu un llarg esbufec i se n'isqué al corredor pensant amb què podia entretenir-se.

Després de pegar-li moltes voltes al cap, decidí investigar la casa més a fons. La coneixia de memòria, però què més podia fer per passar el temps?

La casa tenia tres plantes i un pati al darrere amb un hort. El lloc més interessant, però, era a l'última planta, que feia la funció de traster.

Albert pensava que, com en les pel·lícules, si buscava bé per allí dalt, potser trobaria alguna cosa interessant per viure alguna aventura extraordinària. Així i tot, no havia trobat mai res que fóra mínimament inusual.

Al traster tan sols hi havia pols i trastos vells. Així que una vegada més, després d'una recerca decebedora, decidí passejar-se per les estances que trobava pel camí. Dormitoris, corredors, el pati, lavabos... Res de nou. Res d'extraordinari fins que aplegà a l'habitació de l'avi Vicent.

Havia entrat en eixa habitació més d'una vegada, però fóra per les raons que fóra, fins aleshores no s'havia adonat mai d'un detall que aquella vegada sí que li cridà fortament l'atenció i que anava a ser el desencadenant d'una experiència que canviaria la vida d'Albert per sempre.

En passar la vista distreta per una de les parets, descobrí un paper estrany i arrugat que penjava emmarcat darrere d'un vidre. Pareixia un diploma, però estava prou vell i desgastat com per a estar-ne del tot segur.

Encuriosit per la troballa, agafà una cadira, l'arrimà a la paret just davall del quadre i se'n pujà. Ara tenia el quadre davant dels ulls. A pesar

que el paper es veia groguenc, molt antic i que estava escrit en llapis, encara s'hi podia llegir alguna cosa.

Albert afinà la mirada i tractà de desxifrar el major nombre de paraules possible.

Jo, Pepa Reig, Guardiana
d'el Benicadell, nomene el
meu nét, Vicent Poston, el
meu successor i li atorgue
el gran honor de ser el
nou guardià de la serra
i dels seus secrets, amb
els drets i obligacions
que això comporta.
I signe perquè hi conste.

Pepa Reig